

Niet zonder ons

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee

Leven met een leugen

Omkijken naar morgen

Geluk bij een ongeluk

Liefde op het menu (e-only)

De *Eindeloos*-trilogie:

Niet zonder jou

Niet zonder ons

Niet zonder mij

WENDY BROKERS

**NIET
ZONDER**
ons

ISBN 978-90-225-9375-2
ISBN 978-94-023-1732-9 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Hester Doove
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Dit boek is eerder verschenen als Kobo Original e- en audiobook.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Lisette, Marieke, Marleen en Rosemarie:
Dank voor al jullie kritische noten
en het sterker maken van dit verhaal.*

*If I could turn back the clock
I'd made sure the light defeated the dark
I'd spend every hour, of every day
keeping you safe*

– Calum Scott, 'You Are The Reason'

Proloog

De ringtone van zijn mobiel klonk luid in de stille kamer. Zijn hoofd kwam met een ruk omhoog van het kussen. De telefoon trilde op een stapel boeken die dienstdeed als nachtkastje en het beeldscherm lichtte fel op in het donker. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en bracht zijn iPhone naar zijn oor. ‘Hallo?’ Zijn stem klonk schor en hij schraapte zijn keel.

‘Hé, ouwe rukker! Was ik toch bijna je verjaardag vergeten. Gefeliciteerd, makker. Drieëntwintig, man. Jezus, je hebt er minstens al een kwart van je leven opzitten.’

Jay rolde op zijn rug en haalde een hand door zijn haren. Een dof gevoel van teleurstelling nestelde zich in zijn maag. ‘Bedankt, Wes, voor dit fijne vooruitzicht.’

Wessel lachte hees. ‘Je kent me, hè? Niks is me te veel om je met een paar goed gekozen woorden de grond in te stampen. Ben je de hort op?’

‘Ben je gek? Het is hier...’ Jay keek op zijn telefoon, ‘zeven minuten over half twaalf en ik moet er om zes uur weer uit.’

‘Ah, kom op, man, je hebt er toch wel iets aan gedaan?’

De steek van pijn overviel hem. Jay wreef met zijn vlakke hand een paar keer over zijn maag alsof dat het kon laten verdwijnen. ‘Ze hebben in het ziekenhuis vanmorgen voor me gezongen en de moeder van

Riley had cupcakes geregeld. Vanavond heb ik in een Ierse pub gegeten. Met Ellis.' Hij duwde zijn wijs- en middelvinger tegen de verdikking in het bot boven zijn linkeroor, een erfenis van de mishandelingen van zijn overleden stiefvader. Het bleef een gevoelige plek, zelfs na al die jaren. 'Wes, ik vind het tof dat je belt, maar jij moet denk ik gaan werken en ik moet slapen. Ik bel je dit weekend, oké?'

'Is goed, man. Hé, wat heb je van Tess gehad? Een potje lekkere telefoonseks of een spannende striptease via *FaceTime*?' Wessel schoot in de lach om zijn eigen grap, gevolgd door een hoestend gebulder.

Jay hield zijn telefoon een stukje van zijn oor. 'Stop met roken, gast, voordat je longen eruit komen via je luchtpijp. En nee, ik heb Tess niet gesproken vandaag.' Hij nam een diepe teug lucht, maar werd halverwege gehinderd door een nieuwe steek in zijn borstkas. Ongewild vertrok zijn gezicht tot een grimas.

'O, sorry.' Wessel klonk oprecht onthutst. 'Shit, Jay, het spijt me. Heb je echt helemaal niks van haar gehoord?'

'Nee.'

'Ik ook met mijn grote mond. Nogmaals sorry, man.'

'Geeft niet. Is niet jouw schuld.' Jay slikte, in een poging zijn omhoogkomende maagzuur naar beneden te sturen. 'Dank je wel voor het bellen. Ik spreek je later. Werk ze vandaag.'

'Dank je. Later.'

Jay staaarde naar zijn telefoon nadat hij opgehangen had en wachtte tot het licht van het scherm uitging. Met een zucht draaide hij zich op zijn zij en wilde zijn mobiel terugleggen. De 'ping' die aangaf dat er een nieuw WhatsAppbericht binnenkwam, werd gedempt door zijn hand.

Ik wil je niet meer wakker bellen. Gefeliciteerd met je verjaardag. Xx, Tess

Hij nam niet de moeite om te reageren. Drie uur later, toen hij nog steeds klaarwakker lag, vroeg hij zich af waarom niet.

Tess

Haar duim hing weifelend boven het scherm van haar mobiel. Met een diepe zucht drukte ze op ‘bellen’. Dan had ze het maar gehad.

Na drie keer overgaan nam hij op. ‘Hé.’

‘Hé terug,’ zei ze zacht. ‘Nog gefeliciteerd met je verjaardag.’ Ze ging zitten op een bankje in het overdekte winkelcentrum en veegde haar klamme hand af aan haar broek. De bedeltjes van haar armbandje tinkelden. Het armbandje dat ze nooit afdeed.

‘Dank je.’ Zijn stem klonk koel en hij liet een stilte vallen.

Ze wreef met dezelfde hand over haar voorhoofd. ‘Sorry dat ik je gisteren niet meer heb gebeld. Heb je mijn appje nog gezien?’

‘Ja.’

Ze keek naar een verliefd stelletje dat langsliep en elkaar bijna opat, zonder blijkbaar iets te zien van hun omgeving. ‘Je bent zeker niet van plan het makkelijk voor me te maken?’

Hij zuchtte en het klonk geïrriteerd. ‘Tess, waar bel je voor? Je weet dat ik niet veel tijd heb nu.’

Daarom bel ik ook nu, Jay...

‘Ik... ik had gisteren geen tijd. Ik...’

‘Er zitten vierentwintig uur in een dag. Het lijkt me sterk dat je niet

ergens tijd hebt gehad om me te feliciteren, ook al is het hier zes uur vroeger,' zei hij scherp.

'Ik had een kutdag, oké? Ruzie met mijn vader en meer dingen.' Ze wreef nog een keer over haar broek. 'Gewoon een kutdag.'

'Omdat?' Hij klonk alsof hij het liever niet wilde weten.

Ze staaarde naar de winkel voor haar, waar een medewerkster een groot vel karton met 'Leegverkoop' ophing.

'Tess?'

'Ik ben gestopt met de opleiding.'

'Verdomme, dat meen je niet!'

Ze deed een dankgebedje omhoog omdat ze het Jay via de telefoon kon zeggen. De vorige keer dat ze hem had verteld dat ze afhaakte was het bijna oorlog geworden. En een boze Jay wilde je liever niet tegenover je hebben. Ze hoorde hem luidruchtig inademen en met zijn kiezen knarsen. Geen goed teken.

'En wat was nu de reden? Laat me raden: niet uitdagend genoeg, je inbreng wordt niet gewaardeerd, slaapverwekkende en niet motiveerende docenten. Of wacht, de arbeidsmarkt wordt al overspoeld met sociaaljuridische dienstverleners? Wat is er mis met je? Dit is al de derde studie waarmee je stopt. In minder dan vier jaar tijd.'

'Alsof ik dat niet weet! En ik heb gisteren mijn vader al over me heen gehad. Ik zit niet te wachten op zo'n zelfde preek van jou.' Ze sloot haar ogen en kneep met haar duim en middelvinger in haar neusbrug.

Hij blies luidruchtig uit. 'Wat ga je nu doen?'

Ze deed haar ogen weer open, al zag ze weinig van haar omgeving. 'Dat weet ik nog niet.'

'O, dat weet je nog niet?' Het sarcasme kwam, ondanks de afstand, bijna uit haar telefoon gedropen. 'Laat me opnieuw raden, je moet je nog gaan oriënteren op een nieuwe studie zeker?'

‘Zoals ik al zei, ik zit niet op je lullige kritiek te wachten, oké?’

‘Waar dan wel op? Applaus?’ Hij was twee tellen stil. ‘Wat zei je vader?’

‘Hij wil mijn toelage stoppen. In ieder geval tot het nieuwe studiejaar.’

‘Het verbaast me dat hij dat niet eerder heeft gedaan. Misschien is een half jaar werken precies wat je nodig hebt. Mijn zegen heeft hij.’

Hoewel ze zo’n reactie had kunnen verwachten, schrok ze van zijn ijskoude toon. ‘Wat?!’ Ze hapte naar adem. ‘Dat meen je niet.’

‘En of ik het meen.’ Hij klonk grimmig. ‘Je bent eenentwintig en je denkt dat het allemaal lang leve de lol is, of zo. Word volwassen, Tess. Pappie blijft niet eeuwig je hand vasthouden. Het wordt tijd dat je eens wat verantwoordelijker gaat gedragen. Je mag al blij zijn dat je ouders je tot nu hebben ondersteund.’

‘Zegt degene wiens studie eveneens wordt betaald door mijn ouders,’ zei ze schamper.

Zijn adem stakte aan de andere kant van de lijn. ‘Die was onder de gordel,’ zei hij na een paar seconden stilte en net voor ze zelf haar mond kon opendoen om zich te verontschuldigen. ‘Je weet hoe het in elkaar zit.’

Dat wist ze inderdaad. In hun gezamenlijke eindexamenjaar had haar vader met Jay gesproken over zijn vervolgopleiding. Jay kwam uit een arbeidersgezin met meer problematiek dan welke jeugd- en/of welzijnswerker ook aankon. Geld om te studeren was er niet, zelfs niet met een studiebeurs.

Na aandringen had Jay verteld wat hij het liefst wilde doen. *Zijn droom*. Alleen kostte vier jaar hbo Fysiotherapie en een eventuele master erachteraan zóveel geld dat hij dat al uit zijn hoofd had gezet.

Haar vader had een lening zonder rente opgezet. Van elke eurocent die Jay verdiende met bijbaantjes, keek hij of hij er de lening van kon

afbetalen. Hij werkte en leerde zich de krampen, helemaal nu hij zijn seniorstage van het vierde jaar deed in een kinderziekenhuis in Atlanta, via een uitwisselingsproject. Die kans had hij te danken aan zijn fantastische studieresultaten én aan zijn professionele houding die hij zijn hele opleiding al liet zien. Tess was ongelooflijk trots op hem, maar in de anderhalve maand dat hij nu weg was vroeg ze zich elke dag meer af of hun relatie wel bestand was tegen de afstand.

‘Sorry.’ Ze staarde naar de grond zonder iets bewust te denken of te voelen, op de zware druk na die ze op haar schouders en in haar borstkas voelde. ‘Echt, sorry. Dat had ik niet mogen zeggen. Het is gewoon...’

‘Tess...’ Zijn stem klonk zachter. ‘Ik wil niet steeds ruziemaken als we elkaar spreken.’

‘Ik ook niet. Ik mis je.’ Vanuit het niets zocht een brok zich een weg naar haar keel. De tranen sprongen in haar ogen. Ze knipperde om ze te laten verdwijnen en veegde met haar hand langs haar neus.

‘Echt?’ vroeg hij. ‘Want door alle ruzies en het minimale contact dat je met me zoekt, twijfel ik daaraan. Dat deed ik al voor ik naar Atlanta ging. Daarom heb ik er zolang over nagedacht of ik wel moest gaan.’

‘Dat heb je me nooit verteld.’ Haar wijsvinger smeerde een traan uit die zijn weg over haar wang naar beneden zocht.

‘Omdat je niet luisterde. Omdat je boos bent op de hele wereld en omgaat met de verkeerde mensen. Heb je er enig idee van hoe moeilijk het voor me was om jou achter te laten? Om voor mezelf te kiezen?’

Ze kneep haar ogen dicht. *Waarom ben je dan gegaan?* Ze wist dat het niet eerlijk was hem dat te vragen. Hij kon er niets aan doen dat zij met zichzelf overhooplag. Dat ze zich afvroeg wat de zin van studeren was in een tijd van crisis en arbeidskrapte. Dat ze lol wilde maken nu het nog kon, nu ze jong was en dat hij het mis had wat betreft haar vrienden. Dat ze de grote, boze, werkende buitenwereld graag op af-

stand wilde houden. Dat ze bang was voor wat er van haar werd verwacht en dat ze zou falen. Dat Jay haar in het spoor had gehouden, maar nu hij duizenden kilometers van haar weg was ze datzelfde spoor volkomen bijster was. Dat ze hem verdomme meer dan ooit nodig had, maar ze dat niet had willen zeggen omdat hij deze kans in zijn studie niet had mogen laten liggen. En waarschijnlijk dat ze jaloers was dat hij, ondanks alle bagage uit zijn jeugd, de hele verdomde boel zo goed op een rijtje had.

‘Liefje?’

Ze veegde weer over haar wang, nijdig dat ze hier zat te janken. ‘Ik weet het.’

Hij ademde een keer hard in en slikte. ‘Ik moet ophangen. Ellis staat te wachten.’

Er begon iets te borrelen in haar binnenste. Iets met gifgroene dampen. ‘O, natuurlijk. Ellis. Die moet je voorál niet laten wachten.’

‘Tess, hou op.’ Zijn stem klonk opnieuw scherp.

Ze voelde haar hand verkrampen rond haar mobiel. ‘Dat moet je eens tegen háár zeggen, niet tegen mij.’ Ze zag de brunette en Nederlandse medestudente van Jay met de stralende glimlach en benen die pas ergens op ooghoogte leken te eindigen, haarscherp voor zich. Die maar één keer flirterig met haar lange wimpers hoefde te knippen en haar bruine Bambi-ogen naar hem op hoefde te slaan om hem voor haar te laten kruipen. Nou ja, dat laatste was misschien niet helemaal waar, maar dat dacht ze er gemakshalve maar even bij als ze aan de mooier-dan-goed-voor-welke-man-dan-ook en de nekslag-voor-welke-vriendin-dan-ook ‘Ellis’ dacht.

Het was als een uitvloeiend, om zich heenslaand gif dat zich in haar hart had genesteld en van daaruit door de rest van haar lichaam kroop. Het gevoel was te groot voor jaloezie en te klein voor pure haat. Maar het kwam dichterbij het laatste dan het eerste.

‘Ik denk dat het beter is als we dit gesprek een andere keer hebben. Als ik niet op het punt sta naar mijn werk te gaan.’ Het begeleidende gesnuif uit zijn neus zei genoeg. ‘Misschien kun je die tip meenemen voor als je weer belt.’

‘Mooi,’ zei ze vals. ‘Ik heb ook geen tijd meer. Ik heb met Mila afgesproken en ze komt er net aan.’

Aan de andere kant hield Jay zijn adem in. ‘Ik heb je gezegd dat je haar links moet laten liggen, en ook waarom.’

‘Ik zal erover nadenken zodra jij dat ook met Ellis doet. Dag Jay.’ Ze verbrak de verbinding voor hij de kans kreeg nog iets te zeggen, kokend van woede en met een torenhoge hartslag. Alwéér een gesprek dat met ruzie was geëindigd.

Ze keek naar de achtergrondfoto op haar telefoon. Hoewel Jay een hekel aan selfies had was deze foto van hen van twee jaar geleden, met de Sacre Coeur op de achtergrond, er eentje die ze koesterde. Het geluk en de liefde straalden uit hun ogen, hun hoofden raakten elkaar. En Jays brede grijns bezorgde haar hart zoals altijd een huppeltje.

Met haar mouw veegde ze langs haar ogen voor ze haar mobiel in de zak van haar spijkerbroek propte. Na het onregelmatige sprongetje in haar hartslag volgde de laatste tijd ook steeds vaker een pijnlijke kramp. Een verschijnsel waar ze als de dood voor was het grondig te onderzoeken.

‘Hé...’ In een wolk van rook ging Mila naast haar zitten en bood haar de sigaret aan die ze net had opgestoken. ‘Ik wil het eigenlijk niet weten, maar je had die loser zeker weer aan de lijn?’

Tess schudde zuchtend haar hoofd en wapperde de witte en stinkende walm weg. ‘Ik heb je al eerder gezegd dat ik niet wil dat je hem zo noemt.’

Jamila, Mila voor vrienden, haalde haar schouders op en nam nog een lange hijs zonder zich iets aan te trekken van het gewapper. ‘Niets

dan de waarheid, chick. Je bent beter af zonder hem en zijn eeuwige gezeik. Kijk naar jezelf. Elke keer dat je hem spreekt ben je één brok ellende. Hij is je tranen niet waard. Hij is jou niet waard. Hij is gewoon een loser.’

‘Hij is mijn vriend en ik hou van hem.’ *Gatver, kwam dat net zo sloom over als het klonk?* ‘En noem me geen chick.’

‘Eèhh!’ Mila onderbrak haar met het onaangename scherpe geluid van een buzzer die afging. ‘Je denkt dat je verliefd op hem bent omdat hij een beest is in bed. Geloof me, schat, daar zijn er meer van. Veel meer.’

‘Hé, ook al zijn we vriendinnen, bemoei je niet met mijn seksleven, oké?’ Tess schoof een stukje opzij op het muurtje voor een beetje frisse lucht. ‘Dat is iets tussen Jay en mij. En vertel me niet wat ik voor hem voel, dat weet ik namelijk zelf heel goed.’

Haar vriendin keek naar de sigaret en tipte de as op de grond. ‘Vier jaar verkering is lang. Té lang, als je het mij vraagt. Hoe bizar goed hij dan blijkbaar ook neukt, het is een keer over. Er is zo’n spreuk van.’ Mila snoof. ‘Iets met eten en veranderen.’

‘Verandering van spijs doet eten,’ zei Tess automatisch.

Mila knikte en nam nog een trekje. ‘Die bedoel ik. Die gast is als een fastfoodrestaurant: snel, makkelijk beschikbaar en zondig lekker. Maar als je er te veel van eet gaat het vervelen. Dan wil je een biefstuk of een steak in plaats van een Big Mac of een broodje döner.’ Ze haalde opnieuw haar schouders op. ‘Hé, ik snap het wel hoor. Hij ziet er fucking lekker uit en ik geloof je op je woord als je zegt dat hij een uithoudingsvermogen heeft van een pornoacteur.’

‘Gatver... dat heb ik nooit gezegd en dat ga ik ook niet zeggen.’ Van de vergelijking draaide Tess’ maag om.

Mila lachte en knipte zonder te kijken de brandende peuk tussen haar vingers weg. ‘Dat hoeft je ook niet. Die wallen onder je ogen en je gegaap na een nacht bij hem zeiden genoeg.’

Zelfs zonder haar ogen te sluiten kon Tess het beeld van Jay 's ochtends in bed oproepen. Zijn donkere haar door de war, zijn bruine ogen slaperig en met een grijns op zijn gezicht die iedere vrouw – jong en oud – knikkende knieën bezorgde. Dan wist ze hoe schor zijn stem klonk, hoe warm zijn naakte lichaam was en hoe het gewicht van zijn arm op haar lichaam voelde als haar dichterbij trok voor nog een rondje ochtendseks. Mila had waarschijnlijk niet half in de gaten hoe dicht ze bij de waarheid zat.

Tess kreeg het warm en koud tegelijk. Wrijvend over haar bovenarmen rilde ze. 'Wat gaan we doen?'

Mila keek haar met samengeknepen ogen aan. Het duurde een paar seconden voor er een trage glimlach op haar gezicht verscheen. 'Verassing.'

2

Jay

‘Vervelend telefoontje?’ Ellis hield haar hoofd schuin, waardoor haar paardenstaart over haar rechterschouder viel.

Jay staaarde naar de langzaam verdwijnende foto op zijn beeldscherm. Tess, een X vormend met haar armen in de lucht en haar benen gespreid. Een rugzak aan haar voeten en de Eiffeltoren op de achtergrond. Haar blauwe ogen sprankelend, haar mond één grote zorgeloze lach. Hij wist niet eens meer precies wat hij had gezegd om de uitbarsting van vreugde op haar gezicht te krijgen, maar het gelukzalige gevoel dat ze hem ermee had bezorgd kon hij zich zo voor de geest halen. Er ging een rilling langs zijn ruggengraat die eindigde bij zijn stuitje. Zijn duim raakte het scherm aan om de foto opnieuw op te laten lichten, maar het beeld sprong net op zwart.

Met een zucht stopte hij zijn iPhone in zijn achterzak. Hij dwong zichzelf tot een glimlach. ‘Ga je mee?’ Hij stak zijn hand uit naar zijn rugzak die op het aanrecht stond en slingerde die zonder Ellis aan te kijken in een vloeiende beweging op zijn rug. ‘Anders missen we de metro.’ Zonder op antwoord te wachten hield hij de deur voor haar open. De geluiden van de andere bewoners van het vervallen flatgebouw werden duidelijk hoorbaar. Ergens huilde een baby, vanuit het

trappenhuis klonk ruzie tussen een man en vrouw en een paar deuren verderop klonken de schelle tonen van een elektrische gitaar. Op de verdieping beneden hen werd keihard met een deur geslagen en schreeuwde iemand iets.

Zijn kaken verstrakten toen een mengelmoes van geuren – ongewassen mensen, urine, bedomptheid, sigarettenrook en etensluchten van allerlei culturen – zijn neus binnendrong.

De voordeur van zijn buurvrouw, mevrouw González, ging een paar centimeter open. Ze gluurde net boven het veiligheidskettinkje naar hem en had haar nachtopon nog aan.

'Feeling better?' vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd en stak hem zwijgend een briefje toe. Hij had haar de vorige dag gezegd dat hij haar boodschappen wel wilde halen als ze zich niet goed voelde.

Hij nam het briefje aan en stopte het in zijn zak. *'Do you want me to call a doctor, Mrs. G?'*

Nogmaals schudde ze haar hoofd met ongekamde haren, nu met een zweem van een glimlach. *'No, eso no es necesario.'*

'You have my number in case of an emergency, don't you?'

'Si.' Haar glimlach werd breder. *'Eres un buen chico.'*

Hij ging haar maar niet aan het verstand brengen dat hij drieëntwintig was, en geen jongen. Zijn jeugd had hij sowieso al ver voor zijn achttiende verjaardag achter zich gelaten. Hij glimlachte ook. *'Please, get inside, get some rest and lots of tea. I'll bring you the groceries and some chicken noodle soup from Mr. Peter's shop when I get back.'*

Ze knikte. *'Gracias, Jay.'*

'De nada,' zei hij automatisch en wachtte tot ze de deur sloot.

'Je bent te goed voor deze wereld,' zei Ellis.

Hij verschoof zijn rugzak. *'Nauwelijks. Zullen we?'*

Ze volgde hem naar het trappenhuis, waar het ruziënde stel een discussie uitvocht die gepaard ging met heftige lichaamstaal. Jay maakte zich breed op de trap en hield in een beschermend gebaar Ellis' elleboog vast, terwijl hij haar langs de man en vrouw manoeuvreerde. Zijn kiezen waren op elkaar geklemd en hij zei geen woord tot ze op de onderliggende etage waren. Pas daar liet hij haar arm los.

‘Je houdt niet van ruzies.’

Het geluid van de boze stemmen nam snel af, terwijl ze in een rap tempo de rest van de trappen naar beneden liepen.

‘Wie eigenlijk wel?’ Hij probeerde de toon luchtig te houden. ‘Welke casus ga jij gebruiken voor die opdracht?’

Ellis bleef stilstaan zodat hij wel moest stoppen. Ze stond twee treden hoger en nu moest hij naar haar opkijken in plaats van andersom. ‘Je houdt niet van ruzies en je houdt niet van vragen over je privéleven, maar het leed van anderen gaat je wel aan.’

‘Dat lijkt me wel handig als fysiotherapeut, jou niet? Kom je? Zoveel tijd hebben we niet.’

Ellis bleef staan en sloeg haar armen over elkaar. ‘Je had Tess aan de lijn en dat heeft je van streek gemaakt. Ik wil je helpen, als een vriendin. Wat is er met jullie relatie aan de hand?’

‘Ellis, ik wil niet lullig doen, maar mijn vriendin en mijn relatie gaan je niets aan. Dat is iets tussen Tess en mij.’

‘Maar het vreet aan je,’ protesteerde ze.

‘Dat zal niet de eerste keer zijn en waarschijnlijk ook niet de laatste. Maar dan nog steeds is dat mijn zaak, niet de jouwe.’

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Moeilijke jeugd gehad?’

Jay zuchtte en draaide zich om. Zonder antwoord te geven liep hij de laatste trap af. Hij hoorde hoe ze na een paar tellen toch achter hem aan kwam. Niet dat hij iets anders had verwacht, want Ellis vond het vreselijk hier. En hij wist dat hij een botte boer was, maar daar had hij

echt zijn redenen voor. Zijn kiezen knarsten, terwijl hij de voordeur van het flatgebouw openduwde.

Tess kon ook zo vasthoudend zijn. Het verschil tussen haar en Ellis was dat hij zijn medestudente niet genoeg vertrouwde om openheid van zaken te geven over wat dan ook in zijn leven. Hij vertrouwde na zijn jeugd in een onveilig nest nog maar een handjevol mensen. Zijn vriendin was er daar eentje van. Blindelings. Haar vertrouwen in hem had haar een paar jaar geleden met een geperforeerde appendix in een ziekenhuis in Noord-Frankrijk bijna het leven gekost. Haar moeten achterlaten op de spoedeisende hulp in Maubeuge was het moeilijkste wat hij ooit had moeten doen.

Dat Tess wekenlang in de veronderstelling was geweest dat hij niet meer leefde, had achteraf gezien veel diepere sporen in hun relatie achtergelaten dan hij destijds kon vermoeden. Al die nachtmerries en de grote paniek als hij vergat haar terug te bellen of lang niet op zijn WhatsApp had gekeken, plus haar overbezorgdheid of hij lichamelijk én geestelijk wel zou herstellen, hadden nog lang nagesudderd. Ironisch genoeg was zij juist degene geweest die hulp van een psycholoog nodig bleek te hebben. Haar vertrouwen in mensen had een flinke knauw gekregen en ze zat duidelijk niet lekker in haar vel. Het had lang geduurd voordat de spontane Tess weer een beetje aan de oppervlakte was gekomen en ze kon lachen om een flauw grapje.

Het was ook een periode geweest waarin haar ouders een oogje hadden dichtgeknepen omdat Jay bijna dag in dag uit bij hen was en bij hun dochter sliep. Hij had niet gemopperd toen Tess door middel van veel lichamelijk contact bevestiging van hun liefde had gezocht, maar nadat haar moeder aan Tess had gevraagd of het in de slaapkamer wat minder luidruchtig kon, was seks nogal een issue geworden. Pas in het tweede studiejaar, toen ze allebei op kamers woonden – Tess in Amsterdam en hij in Utrecht –, was dat veranderd. Meestal

kwam Tess naar Utrecht, omdat zijn kamer in het studentenhuis wat ruimer (en minder gehorig) was. Er waren weekenden dat ze het bed niet uitkwamen. Seks was een uitlaatklep, een manier van communiceren geworden. Toch leek het er de laatste anderhalf jaar op dat het de enige manier van positieve communicatie was. Ze draaiden in een kringetje rond; en dat begon steeds meer als een draaikolk te voelen. Hij had geen idee hoe ze eruit moesten komen en waar hij houvast moest zoeken.

‘Ga je nog iets zeggen of blijf je stommetje spelen?’

Hij knipperde en keek Ellis verbaasd aan. Zonder dat hij het in de gaten had waren ze al bijna bij het metrostation.

Haar bruine ogen keken hem verwijtend aan. ‘Je hebt de afgelopen vijf minuten geen woord gezegd. Ik kan er niets aan doen dat je ruzie met Tess hebt, maar ik weiger genegeerd te worden, Jay.’

‘Gelijk heb je.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Sorry Ellis. Het is niet mijn opzet om jou te negeren, alleen je persoonlijke vragen.’

Ze trok haar geëpileerde wenkbrauwen op. ‘Is dat een waarschuwing?’

‘Als je dat nodig vindt.’ Hij haalde zijn schouders op en viste het vervoersbewijs uit zijn portemonnee. Met een handgebaar liet hij haar voorgaan, de trap af naar het ondergrondse metrostation. Ellis keek geïrriteerd en zwiepte opnieuw haar lange paardenstaart over haar schouder. Jay beet op zijn lip om niet in lachen uit te barsten.

Blijkbaar was er toch iets van humor in zijn ogen te zien toen ze tussen de andere reizigers op het perron stonden te wachten, want ze werd nog pissiger dan ze al was. Ze klemde haar rood gestifte lippen echter op elkaar en keek op haar telefoon.

Tess zou hem gerust een mep verkopen als ze het idee had dat hij haar uitlachte bij een meningsverschil. Toen hij haar net kende had hij niet kunnen vermoeden hoeveel pit er in haar school. De gedachte aan

haar en de impasse waarin ze zaten, was genoeg om het laatste beetje vrolijkheid van zijn gezicht te laten verdwijnen.

In de metro deed hij net alsof hij Ellis' steelse blikken niet in de gaten had en richtte hij zijn aandacht op de kapotte sluiting van een raampje. Hij snapte wel waar Tess bang voor was. De vierdejaars fysiotherapiestudente, die hij al vanaf zijn eerste studiejaar kende, was een knappe meid en had al vaker toespelingen gemaakt. Hij hoefde alleen nog maar toe te happen.

Dat zijn hart alleen sneller ging kloppen van het meisje met lang blond haar en blauwe ogen voor wie hij meer dan vier jaar geleden was gevallen en die hem nog steeds regelmatig het gevoel gaf dat hij last had van zuurstofgebrek, was blijkbaar moeilijk te geloven voor Ellis. En voor Tess schijnbaar ook.

Tess had echter geen enkele reden om hem te wantrouwen. Hij had zich nooit schuldig gemaakt aan ontrouw en was het ook niet van plan. Natuurlijk was hij niet blind voor een knap gezicht, maar er was er maar één die zijn hart zo kon laten overslaan. Maar één die het bloed uit zijn hoofd automatisch naar zijn kruis stuurde. Zelfs nu, gescheiden door duizenden kilometers, lukte haar dat met een boos telefoontje.

Hij vloekte binnensmonds en stopte zijn hand in zijn broekzak, waarmee hij zijn stijve verschoof en daarna zijn hand tot een vuist balde. De andere reizigers hoefden geen deelgenoot te zijn van wat hem bezighield. Hij haalde een keer diep en traag adem en dwong zijn gedachten naar zijn werk.

Als buitenlandse stagiair fysiotherapie in het kinderziekenhuis van Atlanta, dat twee verschillende locaties had, was hij allesbehalve eerste keus voor een patiënt als de achtjarige Riley Tanner. Het was puur toeval geweest dat kinderfysiotherapeut Trevor, Jays begeleider, hem